

„...aere perennius” *

† Dr. Palásti László

Ismét búcsúzni kényszerülünk valakitől, aki eddig része volt életünknek, s akinek halálával ismét szegényebbek lettünk. Alig néhány napja, hogy megpróbáljuk elhittetni magunkkal: Palásti László már csak múlt időben létezik számunkra.

Nagyon nehéz megfogalmazni, hogy kinek mit jelentett, sokkal könnyebb elmondani, kinek mit adott, hiszen mindenki ismerte a kiváló tanárt, aki a nyelvek embereket, népeket és kultúrákat áthidaló kincsét jutatta tanítványainak. Mindenki ismerte a tudós kutatót, aki fél évszázadon keresztül vizsgálta a francia–magyar kapcsolatokat. Sajnos, nagyon későn, élete utolsó pillanataiban adatott meg csak neki, hogy felhalmozott tudása ezen titkainak egy töredékébe a Történettudományi Tanszéken tanítványait is beavassa.

A szó klasszikus értelmében nem voltam tanítványa. De engem is, mint mindenkit, aki ismerte, megérintett nagyszerű egyénisége. Emberséget, türelmet, megértést, érdeklődő nyitottságot tőle tanultam a legtöbbet. Nem a L'Ordre Des Arts et Letters lovagi címe avatta igazi úriemberré, hanem valahonnan mélyen belülről fakadó végtelen türelme, szerény udvariassága. Hite az emberekben képes volt erőt adni; nem üres szavakkal, hanem minden és mindenki iránti igazi érdeklődéssel közeledett kollégáihoz és diákjaihoz egyaránt. Nagyon kevés olyan embert ismertem, amilyen ő volt. Hihetetlenül nagy tudását szelíd alázattal osztotta meg velünk, színes, derűt sugárzó egyénisége és finom humora pedig rabul ejtette környezetét. Szinte bocsánatkérő mosollyal élt közöttünk, de mosolya vonzott és megérintett mindenkit. Udvariassága megzabolázta diákjait, elnéző szeretete kölcsönös szeretetet szült. Nyugodt volt és kiegyensúlyozott, egész életvitele gondos figyelmét tükrözte.

Amíg közöttünk volt, szinte észrevenni sem engedte magát. Most, hogy elment, nagyon hiányzik. De nem is ment el igazán. Diákok nemzedékeit tette gazdagabbá azzal a tudással, amit átadott. Mindenki, aki ismerte, őriz valami kedves emléket róla. Most még hangja, gesztusai is itt őrződnek szemünkben és fülünkben. S az idő múlásával – mint minden „igazi nagyból” – legenda lesz belőle. Az elmúlás fizikai valójára tényleg igaz. De Laci bácsi mégsem megy el nyomtalanul. Olyan ember volt, aki mindvégig itt marad közöttünk.

T. Horváth Ágnes

* Horatius. Car. III, 30,1.